

Serrat emociona a Elx evocant el poemari de Miguel Hernández

- Més de 3.000 persones el van rebre ahir a la nit dretes al recital que va obrir la seva postergada gira
- L'artista va repassar íntegrament 'Hijo de la luz y de la sombra' i va rescatar peces de l'àlbum del 1972

NÚRIA MARTORELL, Elx

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 24.04.10

En un trist dia de la fosca postguerra (el 28 de març de 1942) va morir a la presó d'Alacant el poeta Miguel Hernández. I ahir a la nit (68 anys després), molt a prop, a Elx, Joan Manuel Serrat va rescatar com «*el rayo que no cesa*» (parafraçant el malaguanyat escriptor) el seu lluminós cant. L'expectació era total. Era l'inici de gira del cantautor del Poble-sec i la seva reaparició després que li extirpessin fa mes i mig un nòdul cancerigen al pulmó. I el públic que va abarrotar el flamant Palau d'Esports Universitat Miguel Hernández el va rebre posant-se dret així que va aparèixer, i es va emocionar amb aquest recital monogràfic que l'artista va voler començar amb el més apropiat dels versos: «*Llegó con tres heridas/ la del amor/ la de la muerte/ la de la vida...*», amb què tancava aquell imprescindible disc del 1972.

Serrat va titular llavors el seu vinil senzillament *Miguel Hernández*. I ahir va incorporar bona part d'aquest repertori al seu llançament més recent, *Hijo de la luz y de la sombra*. Però no només això, també va recitar altres poemes, així com extractes de cartes de l'escriptor d'Oriola. El seu objectiu, ja ho va avisar, era que el protagonista fos el poeta del poble. I les seves rimes, així com la seva vida –recordada també a través

d'imatges- van donar contingut a una generosa actuació que va incloure 20 cançons.

Més de 3.000 persones no es van voler perdre aquest recital que, a més, era la inauguració d'aquest pavelló ubicat a la universitat amb el nom del poeta. La majoria ja tenia les entrades per al 27 de març, la data prevista inicialment.

MÉS PALMERES QUE HABITANTS / Els acords del piano de Ricard Miralles van introduir la segona peça de la vetllada, *Del ay del ay por el ay*, un romanç existencial poc conegut que representa la turmentada recerca espiritual del jove Miguel. I va prosseguir amb l'alegre *La palmera levantina*, que el públic va rebre amb aplaudiments. No hi ha lloc més apropiat per cantar-la que Elx: hi ha més palmeres que habitants. L'emotiva *Las desiertas abarcas* (un retrat de la infància del poeta) va commoure una audiència llavors ja més que entregada. I Serrat va seguir aprofundint en les injustícies i el dolor dels més petits amb *El niño yuntero*, la segona cançó que va rescatar d'aquell primer treball sobre Hernández.

Els temes dels dos discos es van acoblar amb naturalitat. Va abordar els 13 del de més recent fornada. Però els més corejats van ser títols com *Elegía* (aquells gairebé sis minuts de rebel·lia per la mort de l'amic Ramón Sijé), *Menos tu vientre*, *Nanas de la cebolla* i aquella *Para la libertad* (la més ovacionada de la nit), que aquesta vegada no va elegir per acabar l'actuació, tal com fa habitualment. «*Soy como el árbol talado, que retoño:/ aún tengo la vida*», diu la seva última i impactant estrofa.

Amb les carns dolgudes i endurides, Serrat va caminar pel poemari de l'avui centenari Hernández amb fascinació devota. No té la veu de fa 38 anys, quan s'hi va acostar per primera vegada, però ho va compensar amb el seu inqüestionable domini escènic (en Dale que dale fins i tot es va marcar uns passos de ball).

Al tram final va interpretar l'únic poema que no va escriure Hernández: Historia conocida, la lletra que José Agustín Goytisolo va dedicar al seu contemporani (*«Hace tiempo hubo un hombre entre nosotros / alegre, iluminado / que vivió y amó, cantaba hasta la muerte, libre como los pájaros»*). Va rescatar aquesta balada que va publicar el 1978 (l'any en què es va casar amb Candela Tiffón) i la va enllaçar amb *Uno de aquellos*, la cançó que obre el disc *Hijo de la luz y de la sombra* i que ahir va tancar el recital. Segurament és la lletra que millor defineix la personalitat i la dimensió, tant d'Hernández com del mateix Serrat: *«Si hay hombres que contienen un alma sin fronteras, tú eres uno de aquellos»*.